

Til minnis um
**Aðalbjörg og Sigurð
Joensen**
Oyndarfirði

04.12.1922-05.07.2010 (87 ár)
30.05.1920-28.09.2012 (92 ár)

Kvirt er í garði,
lívið er farið
um seinasta snarið,
- nú stílt er í lon.

Skeiðið er runnið,
lívsstriðið svunnið,
málið er vunnið,
- nú stílt er í lon.

Av varðum man kvinka,
av vitum man minka,
enn steinar tó rinka,
- nú stílt er í lon.

Løgd er hvør byrði,
rúmt tykkara gyrði,
øðrum til virði,
- nú stílt er í lon.

Tykkara lyndi,
jaleiki, yndi,
livir í fyndi,
- nú stílt er í lon.

Orð kunnu tagna,
minnini rakna,
tykkum vit sakna,
- nú stílt er í lon.

Nú detta í minni
teir dagar á sinni,
men orð ei eg finni,
- nú stílt er í lon.

Tit út eru borin,
hon undan fór vorðin,
hann slókti motorin,
- nú stílt er í lon.

Spirar tó næla,
steinarnir tala
boðskapin sæla,
- nú stílt er í lon.

Hann stríddist um vágir,
hon bar sínar náðir,
við lívsvatnsins áir
- nú hvíli í friði!

»Dreingirnir hjá mær«
Jóhan Petersen, Glyvrrar
Kajfinn Hammer, Kollafirði

Berghild Poulsen seksti ár

Mánadagin 1. október fylti lærarin og sangarin Berghild Poulsen seksti ár.

Henni vil eg fegin bera eina føðingardagsheilsan.

Begga, sum vit øll nevna hana, er úr góðum bergi brotin norðan av Eiði. Pápin Ásmundur Poulsen, kendur sum frálíkur myndatakari, dæmdu væl at syngja, hann hevði eisini sera gott mál, og mammuna Esther lærði eg fyri meira enn seksti árum síðan at kenna í sangarum-hvørvi - í sangkórinum Frøi, sum pápi mín Hjalmar Hátún stjórnaði. Góð minnir hava vit frá teirri tíð, eitt nú tá vit á útferð á Eiði eina sólskinsløtu í túninum har sungu saman við eiðiskórinum, meðan pápi mín og eiðislærarin Jóhan Kallsoy skiftust um at skipa fyri.

Ár eru eisini liðin, síðan tað á fyrsta sinni sangliga bar saman millum okkum bæði Beggu. Men sum tað so mangan hevur verið kastað mær fyri, so var tann okkara fyrsti fundur ikki so væleydnaður: Til upptøkuroynd í Havnarkórinum skal hon hava verið afturvíst. "Vit hava ikki brúk fyri fleiri sopranum", skulu orðini hava verið. Sjálvur kann eg bara siga, at tá kann hon ikki hava latið munnin upp, tí sangargávurnar hava altíð lýst og ljómað av henni.

Heppin vóru vit tí, at Begga legði til á øðrum sinni, tí markantari sangara hava vit ikki havt í kórinum. Ikki bert hevur hon verið berandi í sopranbólkinum saman við so mongum øðrum frálíkum

sangarum; men meira enn nakar hevur hon verið álitid til serstakar, krevjandi upp-gávur.

Vit í Havnarkórinum kunnu tó ikki bera kannuna av Beggu sum okkara burturav, heldur hevur hon sett dām á í so mongum øðrum kór- og tónlistarsamanhang, sum systir hennara Kinna nevndi við navni í blaðheilsan undan føðingardegnum. Hennara sangúrvalsspektrum fevnir eisini sera víða: frá barokkarium í tónaverkum eftir Bach og Händel, um tað wienerklassiska hjá Haydn og Mozart, inn í romantikkini við Brahms og Schubert, fram

í 20. øld við Carl Orff, og tá talan er um okkara samtid er serliga at nevna hennara góða samarbeiði við heimligu tónaskøldini Kára Bæk, Paula í Sandagerði og Sunleif Rasmussen.

Í fororðum á húsanum um fløguna "Harmur og gleði" lýsir Dánjal Hoydal Beggu sum kanska ein dramatiskan sopran. Jú, sum persónsmenska kann Begga tykjast dramatisk. Er hon ikki í góðum skørum, ella er tað okkurt, sum henni ikki hóvar, kann hon hvessa frá sær, so at veikar sálir kvøkka við. Men aftan fyri tann løtuliga ríсна hamin vita vit, at góðlyndi býr, har skellilátur í næstu

løtu loysir uppafur mangt, sum bráðar kenslur kunnu hava elvt til. Og tað eru júst sterkar kenslur saman við framúr góðum tónlistargávum og kvalitetssansi, sum hava eyðkent Beggusa framfærslur - helst innan tað wienerklassiska og tað romantiska.

Tað fall ikki Beggu í lut á ungum árum at koma sær út í heim til professionella tónlistarútbúgving. Men so væl hevur hon megnað at taka til sín og fáa burtúr, tá úrmæltir sanglærarar sum serliga pollendingurin André Orlovitz og íslenska Óluf Kollbrún Harðardóttir hava vitjað hendanvegin, at hon í stórverkum hevur staðið seg væl millum tey professionellu. Í seinasta enda er tað jú íborna sangarasálin, sum, tá nevndu fortreytir eru til staðar, ber upp til tað sublima. Hetta hava vit mangan sannað við Beggu, men kanska serliga tá vit á sinni framfærdu "Ein deutsches Requiem" eftir Johs. Brahms. Tann kensluborna og fulltónandi solo-framfærslan hjá Beggu situr okkum enn sum ein serstøk løta millum mangar í minni.

Á konsertini hjá Havnarkórinum í Samuelsenkirken í Keypmannahavn nú her í august, legði Begga aftur rødd til hæddarpunktið, tá hon sang Laudate Domine eftir W.A. Mozart.

Ynski tær, Begga, enn rík ár í einari musiskar tilveru.

Ólavur Hátún

Jórun Klakstein 70 ár

Í dag fyllir Jórun Klakstein í Klaksvík 70 ár. Jórun er ættað úr Fuglafirði, men hevur búð í Klaksvík í 50 ár. Foreldrin vóru Margretha og Esmar Simonsen. Margretha var ættað frá Vatsoyrum og Esmar av Kirkju. Jórun hevur triggjar yngri beiggjar – Martin, Tróndur og Mourits.

Sum ung var Jórun niðri í Keypmannahavn, har hon arbeiðdi á Hotel Hebron eina tíð. Í 1962 fór hon til Klaksvíkar at arbeiða í handlinum hjá Dorus Hvidbro í Vík-unum. Í Klaksvík hitti hon Steinmund Klakstein, ætt-

aður úr Vági í Klaksvík, og tey giftust í 1963. Í 1968 bygdu tey hús á Stongunum – á

Skáltavegnum - og har búgva tey enn. Fyrstu nógvu árinu var Jórun heimagangandi

við fyra synum, sum vóru føddir í árunum frá 1964 til 1976. Synirnir eru: Heini (1964), Esmar (1968), Eyðun (1972) og Bárður (1976). Triggir teir elstu búgva við familju í Klaksvík, meðan Bárður er búsitandi við familju í Esbjerg.

Miðskeiðis í 1980'unum byrjaði Jórun sum dagrøktari, og hetta starv røkti hon til fyri einum hálvum ári síðani, tá ið hon gavst. Tá hevði hon verið dagrøktari í 27 ár og hevði havt umleið 70 børn í dagrøkt.

Tøkk

Eg takki øllum, sum stukku inn á gólvíð, ringdu og á annan hátt gjørdur mær 90 ára dagin 30. august bæði spennandi og hugnaligan.

Við kvøðu
Petra Arge
Tinghúsvegi 59